

Neděle 4. po Trojici
L6,36-42
13.7.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

A přece bdí nad pronárody i jednotlivci,
aby nekraloval člověk – rouhač a nestal se svůdcem lidu.

Píseň: 765

Čtení: Mt18,21-35

Píseň: 246

Kázání: L6,36-42

Text, který jsme přečetli, patří do takzvaného kázání Na rovině. Je to řada výroků, které svědek víry Lukáš převzal, tak jako Matouš, z pramene Q. Svědek Matouš Ježíšovy výroky umisťuje na horu, tzv. Horské kázání.

Než se pustíme do kázání na přečtený text, neměli bychom přeslechnout verš, který velmi dobře přiřadili tvůrci naší perikopy.

Bud'te milosrdní jako je milosrdný váš Otec. Vše, co bude následovat, se nebude řídit lidskými soudy, odpouštěním, mírou naměřenou, operací oka, ale Božím milosrdenstvím.

Pokud vynášíme soudy, odpouštíme, vyjímáme trám z vlastního oka a třísku z oka toho druhého, a nečiníme tak skrze víru v milosrdného Boha, nic nám to neprospěje.

Důsledky činění bez milosrdenství jsou nesmírné. Nejen, že podlehneme svodům samospravedlivých soudů. Nejen že budeme zavrhovat nejen naše nepřátele, ale i ty, kteří s námi nesouhlasí. Ale budeme odpouštět až po řádném a dlouhém vyznání vin provinilce, abychom své omezené spravedlnosti udělali zadost. Nemluvě o očích, které díky našim operacím zůstanou slepé.

Tak tedy: *Nesud'te a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi.* Ježíšovi nejde, jak už jsem řekla, o soudnictví, které napomáhá společnosti od všeho, co narušuje mezilidské soužití a vztahy ve světě. Žijeme v tomto světě a soudnictví patří mnohdy k dosažení lidské spravedlnosti.

Ježíšovi jde o těsné spojení soudu oproti zavržení. V životě nejde nesoudit či posuzovat. Děláme to všichni. Děláme to každý den. Někdy to děláme rádi.

Ježíšovi jde o milosrdenství, které je stejné jako milosrdenství jeho Otce. Vyřknutý soud by neměl jít tak daleko, aby došlo k zavržení toho druhého. Tedy upření mu milosrdenství nejen od lidí, ale hlavně neodepírat člověku milosrdenství od Otce v nebesích.

Proto stojí vedle sebe *soud a zavržení*. Jak často Otec v nebesích pro své milosrdenství vyčkává se zavržením svého stvoření! Jak často Boží milosrdenství převýšilo naše milosrdenství vůči našim bližním!

Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. V přečteném čtení zazněla otázka: kolikrát máme odpustit a odpouštět? Někdy mě napadá, dá se to vůbec spočítat, kolikrát jsme odpustili? Na druhou stranu, kolikrát jsme neodpustili a své křivdy jsme jako kostlivce zavřeli do skříně, někde v nejzazším pokojíku svého srdce. Možná bychom se podívali poměru odpouštění a neodpouštění v našem životě. Zkusme to alespoň jeden den.

Odpouštějte, neboť z velkého bohatství odpuštění Otce v nebesích nic neubude, pokud budeme odpouštět dluhy jako v podobenství o nepoctivém správci.

Dávejte a bude vám dáno; cosi o natřesené míře, která spadne do klína, nám neřekne nic o daru, který máme dávat. A opět musím říct, že není zde řeč o dávání čehokoli komukoli, ale dávání milosrdenství nad rámec všeho představitelného.

Malé podobenství o slepících, kteří se navzájem vedou do jámy, jako by nesouviselo s naším textem. Budeme moudřejší, když budeme číst dál: *Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nepozoruješ?* Vždy jsem si myslela, že bych měla hledět na své trámy ve svých očích. Problém je ale v tom, že trám nevidím. Trám mi totiž zabraňuje ve výhledu. Zmenšuje moje zorné pole, aniž o tom vím. Takže se dá mluvit o slepotě slepého, který chce vést, aniž tuší, že omezenost jeho zraku mu zabraňuje jasně hledět na Krista, a tím i na svého bratra či sestru.

Jako by bylo pro Ježíše normální, že lidé mají v očích třísky či trámy. Jako by bylo běžné, že pohledu věřících něco brání. Tříska i trám způsobí slepotu, pokud zůstanou v oku. Takže nedělat nic není dobré. Trám i třísku patří vyjmout, ale jak?

Takže přece jenom soudy. Nezapomínejme, kde tyto soudy mají začínat, abychom nebyli nazváni pokrytci. Soudy musí začít od nás. I my věřící totiž potřebujeme milosrdenství. I pro nás platí Ježíšovo: špatně vidíte, špatně se díváte na svět.

Nyní se dostáváme k tomu, co vlastně máme vidět. Co nám brání ve výhledu, jaká tříska, či trám. Kam máme hledět? Hlavně, na co má být upřený náš zrak?

Věřím, že na nezměrné milosrdenství našeho Otce v nebesích. Věřím, že máme hledět na Krista jako svého učitele, který nás učí milosrdným soudům odpouštění. Věřím, že máme hledět na Krista, abychom si uvědomili svoji hříšnost a nedokonalost, abychom se nestali pokrytci vyvyšující se nejen nad ostatní lidi, ale i nad svého učitele.

Amen.

Píseň: 714

Poslání:

Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dojdou.

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám.
Zasvět obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou,
mezi všemi národy spasení tvé.
Amen.

Píseň: 689